

8. Costa cau. L'octubre del 2009, la causa dels vestits queda empetitada al costat de les noves tongades de dades que arriben del sumari *Giirtel*. Presumptament finançament il·legal, enriquiment dels caps de la trama amb motiu de la visita del papa a València del 2006, implicació del recentment dimittit director general de RTVV, Pedro García... Rajoy ja no tornarà a confiar en Camps, a qui demana el cessament de Ricardo Costa com a secretari general. València hi fa un torcebraç, i aquest marxa plorant, però amb la promesa de Camps que, tan bon punt siga possible, el farà conseller. El president valencià sacrifica la seua mà dreta, a qui havia dit que, si queia, caurien plegats.

9. Reobertura suprema. Per cinc vots a zero, els magistrats –de color divers– del Tribunal Suprem encarregats d'analitzar el recurs del *cas dels vestits* opten per reobrir el procediment, que retorna a Flors. És el 12 de maig del 2010. Camps s'entesta a repetir que tot quedaria en el no-res, però en realitat és a tocar de la banqueta. Convoca una junta directiva urgent, com quan la defenestració de Costa, i s'intitula "Juan sin Miedo". Tot és un muntatge, insisteix a dir.

10. Judici oral. Flors confirma la idea que ja tenia formada del *cas dels vestits* i crida les parts a l'audiència prèvia del 12 de juliol, i el dia 15 diu que cal anar a judici per un possible delictes de suborn passiu impropí, tot imposant fiances als encausats: la de Camps, de 55.000 euros. El PPCV vol fer veure que res no canviarà, però Rajoy i Cospedal pressionen de valent. Camps s'amaga i és convidat a declarar-se culpable, si és que vol conservar la presidència. *In extremis*, s'estima més dimitir –ara sí– i defensar-se de les acusacions en una vista llarga i morbosa que se celebrarà a la tardor.

Políticament mort, Rajoy i Cospedal ni tan sols li deixen fer testament. Ell mira de col·locar al capdavant del govern Paula Sánchez de León, a qui ha elevat a l'única vice-presidència del seu govern. A Madrid, però, hi desconfien tant que opten per la carta que sempre havien tingut reservada: Alberto Fabra, l'alcalde de Castelló de la Plana, que s'ha llaurat una imatge de respectuós i moderat.

Victor Maceda

Digueu-me Alberto

Alberto Fabra, a l'eixida de la reunió de la junta directiva del PPCV, on va ser confirmat –per aclamació– com a substitut de Camps a la Generalitat i al capdavant del partit.

Qui ha estat alcalde de Castelló de la Plana del 2005 ençà, Alberto Fabra Part, passa a presidir la Generalitat i el PPCV. No és família de Carlos Fabra, però hi té bona relació. I és més moderat que Camps.

Acostumat a veure desfilar cares conegudes per l'hotel que els pares posseïen al bell mig de la capital de la Plana, Alberto Fabra es demanava si ell també seria famós mai. Ni tan sols podia imaginar, però, que ho seria tant com a partir d'ara. Famós i –sobretot– important, perquè aquest home de 47 anys és el nou president de la Generalitat Valenciana. El

cinquè, de la represa democràtica ençà; el primer que prové de les comarques de Castelló.

De fet, Alberto Fabra Part és un castellonenc de soca-rel. Sempre ha residit al centre de la ciutat, va estudiar al centenari col·legi Herrero i al també públic institut Ribalta. Als divuit anys, s'instal·la en un pis d'estudiants de València, on estudia arquitectura tècnica, s'afilia a Noves Generacions (NNGG), la branca juvenil de l'aleshores anomenada Aliança Popular, i de seguida contactarà amb Gerardo Camps i Esteban González Pons, de qui és coetani. Aquesta parella, conjuntament amb Francisco Camps, sovintejava el bar El Agujero, on devoraven teoria política liberal entre classe i classe de dret. Fabra no hi estreny els llaços perquè aleshores coneix la seua actual esposa, Cristina Fontanet, que també feia arquitectura. Fontanet és filla d'una nissaga castellonenca benestant, propietària de Cerámicas Gómez, SA. Tenen dos fills, amb idèntic nom de pila que els pares.

Els paral·lelismes entre Fabra i el seu antecessor al càrrec són notables. Tots

Imatges de la infantesa d'Alberto Fabra i de la seua evolució política: amb José María Álvarez del Manzano, ex-alcalde de Madrid, i en una recepció al príncep Felip quan era un jove regidor. A sota, ja com a alcalde, a les festes de la Magdalena, amb la seua família i fent natació, una de les seues passions.

dos van entrar a formar part de NNGG el 1982, coincidint amb la primera victòria electoral de Felipe González; el 1991, Fabra s'estrena en un càrrec polític com a regidor de Joventut i Medi Ambient, mentre Camps, aquell mateix any, accedeix a la regidoria de Transports de València. Mentre Fabra ha conreat tota la seua trajectòria política al consistori de la Plana, això sí, Camps va emigrar a Madrid i va ser conseller d'Eduardo Zaplana, abans d'estrenar-se, quan en tenia 40, com a cap del Consell. Fabra passa a ocupar el Palau de la Generalitat a 47.

Fet i fet, Alberto Fabra va rebre diverses ofertes de feina en acabar els estudis, sobretot de Mallorca, però va estimar-se més de retornar a Castelló, on va compatibilitzar feines diverses –de relacionades amb l'arquitectura i no– que li van permetre d'adquirir un Ford Fiesta 1.1.

La seua "passió per Castelló" –lema que ha popularitzat com a alcalde, mitjançant una campanya de publicitat– va dur-lo a ascendir graons de manera continuada, al si de l'ajuntament: el 1993, tan sols dos anys després d'estrenar-se al govern local, és nomenat tinent d'alcalde i regidor d'Obres Públiques. Del 1995 al 1999 gestionarà

els serveis públics de la població –la quarta del País Valencià, demogràficament–, i a partir del 1999 assumirà la cartera d'Urbanisme, que fins aleshores havia ostentat el carismàtic i ja desaparegut Víctor Falomir. Un any més tard, també resulta designat portaveu del grup popular al consistori.

Carlos Fabra, el totpoderós president del PP provincial, veu clar que el seu homònim –de qui no és família, malgrat tindre un germà que també s'anomena Carlos– és l'aposta més segura per tal de rellevar José Luis Gimeno a l'alcaldia. Els catorze anys en què aquest ostentava la vara de comandament havien generat tensions importants amb *don Carlos*, que en promou la substitució. El 29 de gener del 2005, a mitjan legislatura, Alberto Fabra pren possessió com a nou primer edil. El 2007 –amb una majoria absoluta ajustada– i el 2011 –de manera més còmoda–, afermarà el poder del PP a la capital de la Plana. El novembre del 2009, després de la dimissió com a secretari general del també castellanenc Ricardo Costa per la seua implicació al *cas Gürtel*, la remodelació del partit patrocinada per Camps l'encimbellarà a la coordinació general del PPCV, un càrrec fins aleshores inèdit. És diputat

a les Corts, també per desig de Camps, des del 2007.

A la seua primera compareixença davant les urnes, aquell any, el cartell electoral era encapçalat amb un "Alberto, alcalde" que amagava un cognom massa lligat a afers tèrbols. Aquest Fabra, en tot cas, mai no ha tingut cap problema d'aquest tipus, tot i haver estat encausat una vegada com a conseqüència d'una denúncia urbanística presentada pels socialistes. El cas fou arxivat.

Amb tot, val a dir que Castelló tampoc no ha quedat exclosa de la ferum *Gürtel*. El PP municipal que Fabra presidia va contractar Orange Market, la filial valenciana de la trama, per tal d'organitzar la presentació dels candidats del 2007 i, dos anys abans, els actes de celebració per l'ascens del Club Esportiu Castelló a la segona divisió. Un equip que avui és al llindar de la desaparició, víctima dels molts deutes que arrossega.

L'oposició local critica que Fabra no haja enllestit cap de les grans obres que va anunciar que faria. Algunes s'han iniciat però encara és en fase de construcció, sis anys després. D'altres, com ara el tramvia, tan sols s'han executat en una petita part. També l'han culpa-

Fabra rere l'anterior alcalde de Castelló, José Luis Gimeno, a qui succeí el 2005; i amb Carlos Fabra, a la llotja de convidats de les Corts, abans que l'any 2007 Camps l'incloguera com a diputat. Alberto Fabra era l'opció preferida del PP estatal –però no de l'afectat– per tal de rellevar Camps.

bilitzat de les penoses condicions amb què exerceixen la seua tasca al consistori: el despatx del portaveu socialista no arriba als quatre metres quadrats. Amb prou feines caben dues persones allà on de vegades se n'han de reunir una dotzena.

Basilio Trilles, ex-cap de premsa del consistori amb socialistes i populars, en valora “la sensatesa, la intel·ligència i el pragmatisme”, i afirma que es tracta d'un polític “molt sòlid”. “No és el prototip de conservador que hi ha al PP, mai no l'he vist defensar cap posició extrema, al contrari, té un caràcter conciliador i ideològicament se situa al centre”, rebla. Trilles troba que destesará la relació amb els segments socials més compromesos amb la llengua i la cultura pròpies: “Hi bastirà ponts, en aquest sentit les coses canviaran molt... És clar que el PP és el PP, que el partit marca les seues directrius, però crec que mirarà de mantenir una actitud molt diferent a la de Camps... I no s'amagarà tant com ho ha fet aquest, quan vinguen mal dades”.

Carlos Laguna, ex-polític castellanenc del CDS que també l'ha conegut de ben a prop, sosté que “el seu hàndicap és el seu caràcter tímid, que, això sí, canvia completament només que el coneixes una miqueta”, així com “haver sigut massa dependent de Carlos Fabra”. En efecte, aquest ha fet realitat el seu somni: situar a la Diputació el jove Javier Moliner, i a la Generalitat, Alberto Fabra.

Respecte a la tímidesa, a la confèrència de premsa posterior a la reunió de la junta directiva del PPCV en què va comunicar la seua designació

–per aclamació, no per votació– com a nou president al quadrat, Fabra es va mostrar molt prudent, per bé que, a diferència de Camps, va acceptar preguntes. Laguna explica que al nou president “li agrada el contacte amb la gent, però ni cau en el populisme ni en gaudeix tant com uns altres”. I apunta: “A l'ajuntament, ha tingut una relació bastant més bona amb el Bloc –potser perquè són castellanencs de soca, com ell– que no amb els socialistes.”

Quan Camps va tallar les emissions de TV3, el consistori de Castelló va signar una moció que en demanava la restitució, i tots els regidors del PP –Fabra inclòs– van votar-la favorablement. Igualment, s'ha mostrat molt partidari, de fa temps, d'enfortir el corredor mediterrani, potser perquè el coll d'ampolla entre Tarragona i

Castelló és més visible a la Plana que no a l'Horta.

Alberto Fabra, un gran amant de la natació, el ciclisme i el bàsquet, té davant seu un repte triple: nedant contra corrent –per culpa de les retallades que haurà d'aplicar-hi–, ha de fer que tot rutlle i que el seu govern –dissenyat per Camps– no punxe en plena pujada, a més de taponar alguns dels complexos que han caracteritzat els darrers governs valencians. Una meta de triatlleta que Alberto –digueu-me Alberto, va suggerir als cartells molt abans que Pérez Rubalcaba ideara darrerament el “llamadme Alfredo”– haurà d'atènyer amb un pas ferm i decidit, tot sortejant els entrebancs de l'oposició i els que li puga tendir el seu propi partit.

Victor Maceda